

Categoria A

EL DIA QUE LA SALUDÀ

Ahir, com cada dia, la Xènia es va despertar a dos quarts de set. Ella es dutxà, es vestí, esmorzà i pentinà. A continuació agafà la bicicleta i emprengué el camí cap a l'escola.

Com sempre, es trobà la dona jove que treballava al supermercat, topà amb el carter que anava a la oficina i després, amb l'home curiós, un senyor d'uns quaranta anys que sempre vestia de negre i anava amb el cap abaixat feia mala espina però la va saludar. la Xènia es quedà atònita.

Tot el matí a l'escola va estar pensant de què la deuria conèixer però no trobà resposta. Tocà el timbre i, sortint per la porta, tornà a trobar-se amb l'home misteriós. Ella, ràpidament, agafà la bicicleta i marxà cap a casa seva pedalant amb totes les seves forces. Mentre fugia, sentia una veu que la cridava: era la mateixa que al matí l'havia saludat i la seguia amb una motocicleta. Finalment la temptació d'aturar-se i mirar qui era la va vèncer. En aquell precís instant l'home es deixà caure del vehicle i un cotxe l'atropellà. La nena, espantada, arribà a casa, es va tancar a l'habitació i es posà a plorar per el que havia passat. No es creia el que havia vist.

Des del moment en què la saludà, se l'havia imaginat de moltes maneres. Ara mai no podrà saber qui era en realitat. El seguirà imaginant.

Irma Masnou